

der ikke skeer Forandringer i disse to Paragraffer, kan jeg ikke stemme for Udkastet.

Indenrigsministeren: Jeg maa gjen tage, hvad jeg alt har bemærket, at jeg nu ikke finder Anledning til at høre mig videre i denne Sag, men jeg skal kun bemærke, at naar den ærede Randsbtingsmand ikke har kunnet finde Berettigelsen til at yde Sygehjælp, troer jeg dog, at den ligger meget klart i § 4. Der staaer kun, at han „ikke derved vinder nogen særlig Berettigelse“, og deraf følger altsaa, at han i Almindelighed maa have den samme Berettigelse og Forpligtelse som ethvert andet Menneske til at komme en Tilskadekommen til Hjælp. Det er altsaa ikke nogen særlig Berettigelse, der i saa Tilfælde skal tillægges Barberen, men han har den som en almindelig Menneskerettighed.

Christensen: Jeg vil blot med Hensyn til denne sidste Ytring bemærke, at den ærede Ministers Fortolkning af denne Passus maaftes vilde kunne tilfredsstille, naar ikke den næste Sætning paalægger ham „støbtillig“ at tilkalde en Læge. Netop dette Ord „støbtillig“, denne Forpligtelse til under en Mulkt af fra 5—20 Rd. at tilkalde en Læge strax, staaer i Sammenhæng med det Hele, om end den første Passus gjør det noget tvivlsomt. Dertil kommer, at hele dette Forhold er, ifølge vor ulykkelige og vistnok forældede og forkvaldede Kvaksalverlovgivning, yderst misligt. Jeg gad vidst, hvem af os der, naar vi troede at kunne komme en Tilskadekommen til Hjælp, vilde opholde os efter en Læge og ikke selv hjælpe ham, naar vi vare overbeviste om at kunne det, selv om vi vidste, at vi derved vare hjemfaldne til Lovens Straf.

Indenrigsministeren: Naar den ærede Taler vilde skænke Frdn. 4de August 1819 tilbørlig Opmærksomhed, saa troer jeg, at disse Bestemmelser her ikke vilde være ham tvivlsomme. Det hedder i sammes § 3: „Foruden at det, ifølge 1ste og 2den §, er Pligt uophøbeligen at sørge for at faae den Drukneede optaget af Vandet eller den Hængte nedstaaeren, samt at anvende de foreløbige Hjælpemidler, skal det endvidere paaligge de Bedkommende snarest muligt at kalde en Læge til Hjælp.“ Det kan gjerne

være, at det vilde være et helbigere Uret, om her stod „snarest muligt“ istedetfor „støbtillig“, og jeg for mit Bedkommende skal ikke have noget imod, at denne Forandring bliver foretaget, ligesom heller ikke imod, at der bliver vedtaget en Forandring, hvorved det bliver klarere, hvad der har været denne Bestemmelses Hensigt.

Floug: Uagtet den ærede sidste Taler i Grunden har sagt, hvad jeg vilde sige, skal jeg dog tillade mig at bemærke, at det forekommer mig, at man maa kunne overlade til den Tilskadekomne selv at afgjøre, om han vil have en Læge tilkaldt, eller om han vil transporteres til et Hospital. Kun i det Tilfælde, at han er ude af Stand hertil, kan der være nogen fornøftig Grund til at paalægge Barberen det. Derimod vil jeg indrømme, at jeg ikke finder noget Uretfærdigt i at paalægge Barbererne den Byrde, om man saa vil kalde det, at modtage Tilskadekomne paa deres Stuer. Der er nemlig meget gode Grunde, der tale herfor. Barberstuerne ere saaledes ofte aabne, medens andre Boutiker ere lukkede, f. Ex. Søndag Aften, da maaftes de fleste komme tilskade paa Gaderne. Dernæst forefindes der paa Barberstuerne luntent Vand, Forbindingsrebstaber, Haandklæder og saa fremdeles, som man ikke saaledes har paa rene Haand i andre Boutiker. Jeg kan saaledes ikke see noget Uretfærdigt deri; jeg troer, at Hensigtsmæssigheden retfærdiggjør, at man paalægger dem dette; men man skal da ogsaa lade dem yde den Tilskadekomne den støbtillige Hjælp og lade denne selv afgjøre, hvorvidt han vil transporteres til et Hospital. Det forekommer mig ogsaa lysteligt at paalægge Barbererne at lade en Læge tilkalde, da man endnu ikke har kunnet opnaae, at Lægerne have Skilt paa deres Bolig. Den, der ikke tilfældigvis veed, hvor der boer en Læge, kan løbe den halve By om eller maa ialfald see i Veiviseren for at faae det at vide. Bestemmelsen i § 2 anseer jeg for at være absurd; naar Apothekerne maae sælge Sgler og Plastre uden Recept, er det urimeligt at forbyde Føll at benytte disse Ting. Hvorledes skal Barberen kunne kontrollere eller komme til Kundskab, om det er efter en Læges Forfæst eller ikke? Lægen blev da nødt til at give Recept